

haben, so bin ich erböthig, Ihnen, gegen Rückerstattung dieses Blutgeldes (sic!), das Manuscript wieder abzutreten." Tako se govori! — Kdor ni Levstika osebno poznal, njega bo v teh listinah zanimal tudi še orožni list, v katerem je po navadi teh dokumentov popisana zunanja osebnost pesnikova, ki je bil: majhne postave, okroglega lica, plavih oči, svetlih las, brez posebnih drugih karakterističnih znakov. —

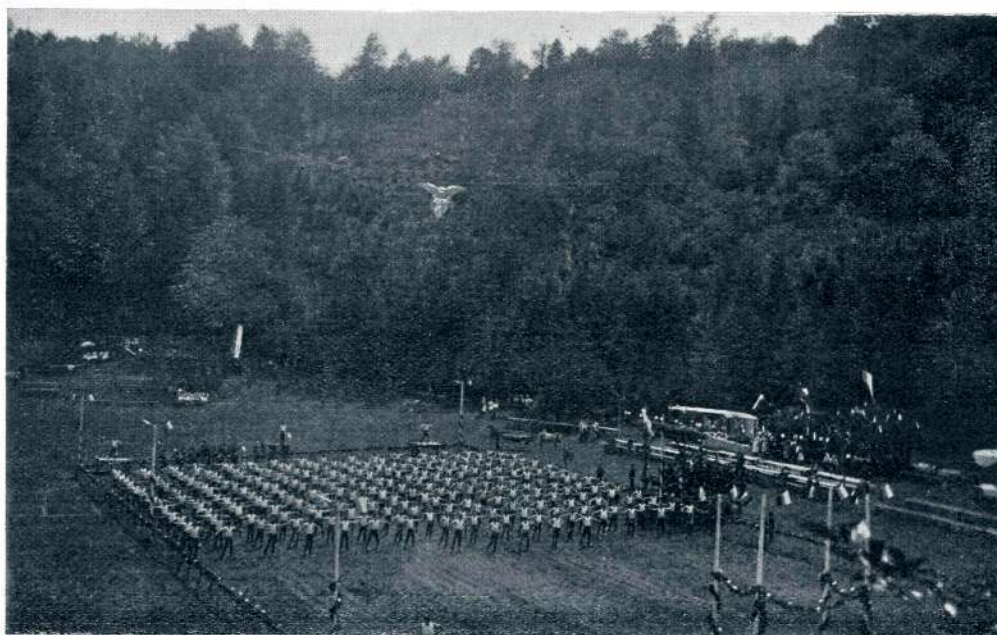
Dr. M. O.

Iz Kettejeve zapuščine: Solnčnik in dežnik. Tivolska zgodba. Spisal Kdorkóli. (Konec.)

Kako se je vstrašila gospica Silvanija! Kako se je razveselil Solnčnik, ugledavši svojega črnega znanca poleg gospoda Postáve! Kaj je storil gospod pravdoznanec? Kaj Silvanija? Se li more dvojiti, da je on

beznivo. Saj je niti gledal ni, ampak samo njene zlate uhane. Zlati uhani so ženski nek poseben kras, ne da bi rekel pameten, ampak poseben. Ravno tako pametno namreč vtikajo po moji misli črni zamorci medene krožce v nos, kakor mi v ušesa. Toda ženski uhani dajo njenim licam nek tako nežen izraz, ah, kdo naj popiše! Oni pozlate nekako tiste nežne, drobne, svitile dlačice v licu, ki jih sicer niti videti ni, ki pa dihalo v zori zlatih uhanov tako čudno, nedoumno vabljalivost, da se zamakneš in gledaš, gledaš v njen obraz, in vendar ti ne vzbudi pohotnosti. Ni li to oni svetniški žar, Bog vedi?

Velika krivica bi se zgodila pravniku, ko bi rekel, da se je zagledal tudi on na ta način v ljubeznivi profilek dražestne sosede. Niti daleko! On se je zagledal le v zlate uhane, hoteč na vsak način izvedeti, je-li njihova lastnica kaka bogata svetska dama

TELOVADBA „ORLOV“ NA VRHNIKI.

takoj vstal in z najprijaznejšim nasméhom in najsladkejšimi besedami popolnoma potolažil razburkane valove Rdečega morja, kakor Mojzes s palico čudotvorko, povabivši ob enem gospico, naj se posluži gostoljubne klopi? Se li more kaj tacega misliti, da bi Silvanija to prošnjo odbila in bolj cénila brezobzirno ploho, nego sladko roso njegovih beséd, sladko máno Izraelsko v puščavi njene duše?

Kako se je lepo, galantno umáknil gospod Postava na jedno stran klopi, prepustivši drugo lepi sosedi, to vam naj pravim? Še tega ne morete vedeti sami brez mene? Kako radost in srečo sta uživala Solnčnik in Dežnik, sloneč drug poleg drugega ob steni, tega bi kdo ne razumel? ...

Zdaj je pa že čas, da nekoliko izveste, kaka je bila Silvanija. Bila je prav lepa.

Radi tega pa nikar ne mislite, da jo je gledal pravnik Bog zna kako radovedno, boljše rečeno, lju-

ali le nositeljica vsega svojega seboj. So namreč na svetu Dijogenovke, ki posnemajo debelega filozofa v tem, da vse svoje seboj nosijo. Ko pa je videl Postava, da se na ta način ne bo mogel tako hitro informovati, vstal je hkrati in stopivši pred gospico zasčebetal s finim naglasom:

„Gospica, drznem se predstaviti vaši blagonaklonjenosti: studiosus iuris Postava!“

„„Hvala, gospod, a jaz sem Silvanija Zoranova...““

„Narodnega trgovca? Čestitam,“ dejal je pravnik vidno presenečen in še bolj prijazen, nego prej.

„„Da, moj očka je velik narodnjak. To lahko vidite v inseratih.““

„O, dobro vem, ljubezniva gospica, on ima na inseratu: svoji k svojim, če se ne motim, da, tacega moža potrebujemo v boju za pravico in resnico. On je uzor-možak! Poznam jaz vašega otca. Kako bi ne! Zvezda je ljubljanskega narodnjaštva, ki naj še dolgo,